

Sygn. akt IV CSK 366/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S. Spółki komandytowej w G. poprzednio S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przy uczestnictwie [...] Banku [...] w Z. i S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o wpis w księdze wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 103/15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika [...] Banku [...] w Z. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Zarówno sformułowane zagadnienia prawne dotyczące problemu kognicji sądu wieczystoksięgowego oraz problemu wykładni jednostronnego oświadczenia woli stanowiącego podstawę wpisu, jak i argumentacja wnioskodawców powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Z wiążących ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że wnioskodawczyni wniosła o wykreślenie hipoteki w dziale IV oznaczonej księgi wieczystej wskazując jako podstawę wpisu zezwolenie wierzyciela złożone do akt innej księgi wieczystej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 31 stycznia 2014 r., II CSK 225/13 (OSP z 2015 r., nr 7 - 8, poz. 75) sąd wieczystoksięgowy nie jest uprawniony do dokonania wpisu w księdze wieczystej, jeżeli wnioskodawca we wniosku jako jego podstawę powołał dokument znajdujący się w innej księdze wieczystej,

choćby obie księgi wieczyste były prowadzone przez ten sam sąd i dotyczyły nieruchomości stanowiące własność tych samych osób, a dokument pozwalał na dokonanie analogicznego wpisu jak w księdze wieczystej, w której był podstawą wpisu. Problemy dotyczące dopuszczalności czynienia w postępowaniu wieczystoksięgowym ustaleń o okolicznościach, w jakich doszło do złożenia oświadczenia woli przy wykorzystaniu dokumentów znajdujących się w aktach księgi wieczystej oraz tego, czy pomyłka w treści takiego oświadczenia może być okolicznością stanowiącą podstawę jego wykładni w rozumieniu art. 65 § 1 k.c. pozostają irrelewantne dla rozstrzygnięcia, skoro dokument powołany przez wnioskodawczynię nie mógł stanowić podstawy wpisu w innej księdze wieczystej niż ta, do której został złożony.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 7 pkt 5 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).